

Sygn. akt II CZ 144/12

POSTANOWIENIE

Dnia 19 grudnia 2012 r.

Sąd Najwyższy w składzie :

SSN Teresa Bielska-Sobkowicz
(przewodniczący, sprawozdawca)
SSN Barbara Myszka
SSN Krzysztof Strzelczyk

w sprawie ze skargi U. R.
o wznowienie postępowania
zakończonych prawomocnym wyrokiem Sądu Apelacyjnego
z dnia 20 października 2011 r., wydanym
w sprawie z powództwa U. R.
przeciwko C. Bank Polska Spółce Akcyjnej
o ochronę dóbr osobistych i zapłatę,
po rozpoznaniu na posiedzeniu niejawnym w Izbie Cywilnej
w dniu 19 grudnia 2012 r.,
zażalenia powódki
na postanowienie Sądu Apelacyjnego
z dnia 22 lutego 2012 r.,

**uchyla zaskarżone postanowienie i przekazuje sprawę Sądowi
Apelacyjnemu do ponownego rozpoznania, pozostawiając mu
rozstrzygnięcie o kosztach postępowania zażaleniowego.**

Uzasadnienie

Postanowieniem z dnia 22 lutego 2012 roku, Sąd Apelacyjny, odrzucił skargę o wznowienie postępowania zakończonym prawomocnym wyrokiem tego Sądu dnia 20 października 2011 r. wydanym w sprawie w powództwa U. R. przeciwko C. Bank Polska o ochronę dóbr osobistych i zapłatę.

Jako przyczynę odrzucenia skargi wskazał brak ustawowej podstawy wznowienia z art. 401 pkt 2 k.p.c. w postaci tego, że strona nie była należycie reprezentowana. Sąd Apelacyjny uznał, że twierdzenia skarżącej o braku umocowania pełnomocnika, a tym samym działaniu wbrew woli powódki na etapie postępowania apelacyjnego nie znalazły potwierdzenia w materiale dowodowym zgromadzonym w sprawie. Z uzasadnienia skargi oraz z treści pełnomocnictwa z dnia 16 marca 2009 r. podpisanego przez powódkę i adw. P. K. wynika że pełnomocnictwo w sprawie, której wznowienia żąda skarżąca, zostało udzielone do zastępowania U. R. przed Sądami wszystkich instancji - z uprawnieniem do zawierania ugód i ustanawiania substytutu. W ocenie Sądu, wbrew twierdzeniem skarżącej, z materiału sprawy wynika, wprost, że w chwili wniesienia apelacji oraz wyrokowania w sprawie przez Sąd Apelacyjny, tj. w dacie 20 października 2011 r. adw. P. K. posiadał pełnomocnictwo, skoro mógł zastępować skarżącą przed wszystkimi instancjami, zaś w treści pełnomocnictwa nie ma żadnego ograniczenia czasowego. Brak było także podstaw do przyjęcia, że pełnomocnictwo została przez pozwaną wypowiedziane.

Powyższe postanowienie zaskarżyła zażaleniem powódka, zarzucając naruszenie art. 233 § 1, art. 410 § 1 w zw. z art. 401 pkt 2 k.p.c. poprzez przyjęcie, że w postępowaniu zakończonym prawomocnym wyrokiem Sądu Apelacyjnego nie doszło do zaistnienia przesłanek określonych w art. 401 pkt 2 k.p.c. i błędne odrzucenie skargi na etapie formalnego sprawdzenia przez Sąd orzekający, czy skarga została oparta na ustawowej podstawie, podczas podstawa skargi została wskazana, a z przedstawionych okoliczności, popartych stosowanymi dowodami, wynika, że istnieją przesłanki do wznowienia postępowania w sprawie. W konkluzji powódka wniosła o uchylenie zaskarżonego postanowienia i przekazanie sprawy do ponownego rozpoznania Sądowi Apelacyjnemu, a także o zasądzenie od pozwanego na rzecz powódki kosztów postępowania wywołanego zażaleniem.

Sąd Najwyższy zważył, co następuje:

Zgodnie z art. 410 § 1 k.p.c. Sąd odrzuca skargę wniesioną po upływie przypisanego terminu, niedopuszczalną lub nieopartą na ustawowej podstawie. Z treści zażalenia wynika, że skarżąca kwestionowała stanowisko Sądu Apelacyjnego negujące zaistnienie podstawy wznowienia w postaci nienależytej reprezentacji w rozumieniu art. 401 pkt 2 k.p.c. w postępowaniu zakończonym wyrokiem z dnia 20 października 2011 r. Podzielając pogląd, że w zasadzie ocena podstaw skargi na etapie wstępnym ma charakter formalny i ogranicza się do ustalenia, czy skarżący wskazuje podstawę wznowienia, która odpowiada jednej z podanych w kodeksie postępowania cywilnego przyczyn uzasadniających żądanie wznowienia, nie zaś, czy podstawa ta rzeczywiście istnieje (np. postanowienia Sądu Najwyższego z dnia 11 stycznia 2006 r., II CZ 121/05, niepubl.; czy z dnia 10 sierpnia 2007 r., II UZ 9/07, OSNP 2008/19-20/303), należy zwrócić uwagę, że kwestionując twierdzenia o braku możliwości obrony przez skarżącego jego praw Sąd dokonał w istocie merytorycznej oceny skargi. Ocena dokonywana na wstępnym etapie nie powinna wkraczać w merytoryczne badanie, jak to uczynił Sąd Apelacyjny, czy wskazywane przez stronę uzasadnienie podstawy wznowienia rzeczywiście uzasadnia wznowienie, lecz poprzestawać na zbadaniu, czy wskazana podstawa mieści się w zamkniętym katalogu przewidzianym w art. 401, art. 401¹, art. 403 i art. 404 k.p.c. oraz czy podane w skardze jako jej uzasadnienie okoliczności przystają do tej podstawy (postanowienie SN z dnia 21 lipca 2011 r., V CZ 50/11, LEX nr 898284). Stwierdzenie, że wskazana podstawa skargi nie jest uzasadniona, skutkuje oddaleniem, a nie odrzuceniem skargi.

Z tych względów orzeczono jak w sentencji na podstawie art. 394¹ § 3 w związku z art. 398¹⁴ k.p.c.